

Bagi László Hezekiah

Régi és új

*Versek és karcolatok
1990-2006*

© Bagi László / Hezekiah 1990-2007.

© Hezekiah, Jászapáti, 2007.

A gyűjtemény válogatás a szerző műveiből és fotóiból.

A szerző a szerzői jogokat fenntartja! E kiadvány csak változatlan formában terjeszthető! A képi anyagot, az alkotásokat és a könyv szerkezetét csak a szerző módosíthatja, s ennek megtörténtét az új kiadványban feltünteti.

A könyvből kiemelt idézetek illetve fotók felhasználása a forrás megjelölésével történhet (szerző neve és cím: Bagi László Hezekiah: Régi és új, Jászapáti, 2007).

A szerzőt illetik a szerzői jog kapcsán fellépő vagyoni jogok.

Jelen kiadványt az alkotó saját honlapján (www.hezekiah.hu) ingyenesen elérhetővé tette.

A letöltött e-book további terjesztése csak változtatás és ellenszolgáltatás nélkül történhet.

Vagyok

Vagyok, kit nem ver Isten, csak az emberek,
Kinek könnyeiből is mosolynak tenger lett,
Vagyok, ki letette a lantot, de felvette a lant őt,
S bár bolondnak tartják, mégis oda tart, ahonnan jött...

Vissza a forráshoz

Cseppek koppannak, zenéjük szívemre álmod szór. Egy csermely folyik végig lassan, az arcomon... Patakká duzzad, folyóvá, sós óceánná, és nagy levegőt véve újra alámerülök. Bánatom húz le a mélybe, saját óceánomba, hogy onnan kelljen felemelkednem és megkeresnem a könnyek forrását. A könnyekét, melyek nemcsak a bánatból fakadnak, de örömből is. Hiszen a forrás nem is öröm, nem is bánat, csak a víz útját teszem én magam azzá. Lassan megállok az óceánban, oly sós, oly keserű már a vize, hogy képtelen vagyok tovább merülni, már lebegek... És bármily vastag is felettem az élet vize, átszűrődik rajta még a fény, amely hív, átkarol, még itt lenn a mélyben is. Melegét még így a hideg mély éjben is érzem. Sugarai egy merítőhálót szőnek, ami lassan elkezd emelni... Vissza a forráshoz... Egy fájdalmas, sótól marta úton...

*Ringat a víz, ringat,
A vándor mindent itt hagy,
De nincs is szüksége rá neki már,
Az elhagyhatatlant úgyis elviszi, és hazatalál...*

Erőt kell gyűjtenem, hogy az árból kiemelkedve megtanuljak szállni a szél szárnyán, mint egy madár...

Pierre

Pierre egy hosszú nap után, hazaérve töltött magának egy italt, leült, elnyugodtak gondolatai, pihent...

Aztán beléhasított... Megint voltak pillanatok, esélyek, amelyeket kihasználatlanul hagyott: Ezt kellett volna mondanom, de nem mondtam. És ezt kellett volna tennem, de nem tettem... A sors tálcán kínálja a lehetőségeket és nem élek velük. Ez így nem mehet tovább. Lassítani kell egy kicsit a tempón, hogy mindez ne utólag történjen, hanem előre látva tegyem azt, amit kell. Nyitva kell tartanom a szemem, és legfőképp a szívem...

A ma még az enyém

32 évesen kellett rájönnöm, hogy elrontottam az életem addigi részét. Persze nem biztos, hogy bánom a hibáimat, hiszen azok nélkül nem tudnám mi a helyes. Új élethelyzetbe kerültem, ami keserű volt, de rádöbentem, hogy magamnak köszönhetem. Azok az elmulasztott pillanatok, ki nem mondott szavak... Ha vissza lehetne pörgetni az időt... Óh... De nem lehet! A tapasztalatok azonban már az enyéme, használhatom őket. Még nincs vége! Még kimondhatom, még megtehetem, még adott rá időt a sors. A ma még az enyém. Ma. Újra kezdeni, megszületni...egy új életre...

Ha végignézed az életed, és bátran a helyére teszed a dolgaiddat, talán te is rájössz a hibákra és azokból a hogyanra is. A ma még veled is ott van. Még nem késő. Tedd meg, mondd ki! Ma.

Tükör

Tükröt tart eléd az Élet,
Miért mondod ezt? Félek...
Nézz bele bátran, önmagad látod!
A Valót és Önvalód megtalálod.
Akár csukott szemmel is, hidd el!
A gondolatot szív mélyére vidd el!

Hittel! S látod, szeret az Egy!
Életeden Ő vezet szelíden körbe...
S ha máshogyan az Ébredés nem megy:
Nézz az eléd tartott tükörbe!

Hogy lásd...

Mint zúgó tenger hangja az üres csigaházban,
Úgy ég bennem a lélek, tiszta fényes lázban,
Nem látod, nem érted, de ma is rád köszön,
És hangjából új csodaként jó a vízözön...
Új, utat hint lábad elé, fényből szövi neked,
Nem ropog a kavics rajta, de érzi a lelked,
Hogy a víz habjain már neked kell evezned,
S felemelkedned, hogy lásd a Napot, az eget,
Hogy lásd, kihúzták a keresztből a szeget,
Hogy lásd, megvívta szíved már a harcát,
Hogy lásd, szívedben végre: Jézusod arcát...

Kicsi az ember

Óh, milyen kicsi az ember,
A világhoz képest porszem
Egy aprócska testtel,
Mit a föld majd elnyel.

De ha két apró test
Talál egymásra,
Arcukra mosolyt fest
Minden találka...

Kicsi az ember, de érzi a jót...
Meghall minden kedves szót...
És úgy fáj, fáj a szíve,
Ha az a másik nincs véle...

De perceket seper
Sebesen a vekker,
S megint összenevet
A két kicsi ember...

Magány

Üres a liftakna,
Kihalt a ház,
Lőtt vadként ordítok,
A vér megalvadva,
Gyötör a láz,
Pedig beteg sem vagyok.
Mégkövül a szívem,
De még mozdul
És orvul támadok,
A Magányt tépem,
Sarkon fordul
S hallom lábatok,
De nem jönni,
Hanem menni,
Ahogy halkulnak a léptek...
De él reményed,
Hiábavaló az,
Hogy itt a Magány lépked...

Bagoly

Kősziklák halmain álló öreg torony piciny szobájának sötét sarkában ülő éjjeli bagoly szemében
Látom azt a fényt, amit a Te gyönyörű szemeidből olvasok ki. Amikor nekirugaszkodik, felreppen,
Ki a holdfényes éjszakába, akkor tollai csillagport szórnak az estben,
Olyat mint amivel a Te szikrázó, csodás lényed ajándékoz meg engem.
Útjára kel a bagoly és párját otthagyja a torony sötétjében, a börtönben,
De csak addig börtön az, míg gyönyörű párja visszatér a vadászatról, dolga végeztével.
Akkor már nem börtön az, hanem meleg otthon, és a bagoly szívében ott az öröm,
Mely párjának szeretetéből fakad. (Én most is benned gyönyörködöm.)
Sokszor repül pihe tollakkal ékes szárnyait a hús szélbe merítve tova a madár, hiszen szabad,
Mégis mindig visszatér, mert valami párjához köti, a párjához, akinél nincsen boldogabb,
S akkor érzi magát igazán szabadnak, ha együtt vannak. És szereti a másik madarat, s gyakran
Együtt repülnek éjszaka dacolva a sötéttel és a veszélyekkel. Együtt és boldogan...

Egyben szeretni hármat

Szeretlek Téged, édes Drága Párom,
És szemeidben Istenem mosolyát látom...
Ti ketten vagytok nekem a Szerelem...
És amikor fejcském öledben elpihen,
Kezem méhed fölé simul hosszan,
S érzem, ahogy ott még egy szív dobban...
Így szeretek Benned, az egyben, most Hármat,
Gyermeket, Istent, és Téged, kit Ő adott Párnak.
S minden percem egyetlen végtelen pillanatba olvadt,
Köszönetként Nektek adom: boldog-könnyes mosolyomat.

*S, ha egyszer majd teljesül ez az álom,
Eme soraimat Hármatoknak ajánlom.*

A magányos sas

Füzek oldalában sas pihen,
Vagy zsákmányát tépi épp,
Neki most csak a szél üzen,
Ha e földre ember lép.

Ködbe borult az elzárt világ,
A sas, a magányosság,
A puszta, minden fa és bokor,
A táj ma búskomor.

A sas is így érzi talán ma,
S felreppen egy fűzfára.
Csend, csend honol a tájon,
S e csend szebb, mint az álom.

A sas is így érzi talán ma,
Barna tollát felborzolja,
Gubbaszt a fűzfán,
De jól esik neki a magány.

Cinege

Már cinege fújja teli torokból
Kinn a ház körül,
A hidegnek - kihallik bús dalából,
Még ő sem örül.

Dalolj sárga hasú kis cinege
Vidámabb nótákat,
Vagy sirasd meg őket legalább te:
Az őszt és a fákat.

Ne biggyeszd kis, kék kobakodat
Oly szomorún, ha mondom,
Inkább zörgesd meg ablakomat,
Hidd, te leszel csak gondom!

S ha majd jő a fagy-teli tél,
Kérlek, akkor is dalolj majd,
Hiába ér a hó, a szél,
Nótádtól szívem rózsát hajt.

C'est la vie, c'est moi

Egy test és egy szellem,
Harc és küzdelem,
Árny és tünemény.
Ez az élet, ez vagyok én.

Baráti társaság,
Magány és család,
Én is tartozom valahová.
C'est la vie, c'est moi.

Jókedv és bánat,
Jótett és vádak,
Egy halvány remény.
Ez az élet, ez vagyok én.

Bántó és óvó kezek,
Az Út a Végtelenbe vezet,
S engem is visz valahová.
C'est la vie, c'est moi.

Emlékezünk egymásra

Nincs a földön
Igazabb dolog, mint egymás
Között a barátság.

Olyan földön
Lettünk emberek, mely más,
Mint a boldogság.

Tetteinket hegyen-völgyön
Takará a hó már,
Nincs ki emlékezne rá.

De te örökkön
Emlékszel énrám,
S én is emlékszem Rád.

Egy falusi est emléke

Karosszékemen ülve az emlék
Újra átsuhan agyamon:
Ködös a sülyi gát, vörös az ég,
Szúnyoghad zümmög a parton.

Még gazsulálnak a parti fecskék,
S az est szellője gyöngéden
Zizegteti a nádat, s éj-lepkék
Zúgnak át az esti légben.

Pipacsvörös színt öltött már a Nap,
Mint a ropogós cseresznye,
S a fülledt levegőben szárnyra kap
Az utolsó sarlósfecske.

Nem csipog a veréb pereputtya,
Csendben üli meg a fészket,
És a kicsi falut körbefutja
A Tisza-menti csendélet.

Álomba indulok

Láncként fonódnak egymás után a percek,
Hegyről legördülő kő az idő,
Szakadékba zuhan, és én álomba.

Kitárt karjai fáradt szememnek üzennek,
Az éj királynője álmod szőni jó,
Csak röpké pillanatra látom ma,

Mert érkeztenek zajára lehunyom szemem,
S amit látok a való világtól távol eső helyen,
Az a Csoda és a Remény gondolatok hátán,

Angyali teremtetések táncolnak velem,
Aranytáliból édes mannát eszem,
S lelkem már érzi, soha nem maradhat árván.

Utazom... s új élet terem

A hajnali homályban
Utazik egy porszem
Az Univerzum része.

Csillan apró testében
Valami értelem,
Egyszer ennek is vége.

Jön az örök sötét
Képek nélküli üres álom,
Már csak kopott neved dereng,

Látják sírod követ,
S várja az idő: porrá málljon...
Aztán... Új életet teremt!...

Jézus a bárányok között

Jézus a bárányok között, vigyáz ránk óvó keze,
Te is Isten báránya vagy, s letekint rád szeme.

Szeressen a föld és óvjon az Ég,
Minden napod legyen majd szép,
És nyugodt, mint Jézus arca a bárányok között,
A szeretet vezessen utadon, mindenek fölött.

Lásd, körötted angyalok lebegnek,
Érezd, szeretnek és szeretlek,
És lelked is szép ruhába öltözött,
Itt van velünk Jézus, a bárányok között.

Mikor az utcán

Gyöngyök,
Göröngyök,
Békák,
És bénák,
Vakok,
Koldusok,
Kutyák
És macskák,
Titkok
És kavicsok,
Árkád,
Sudár fák,
Ér, tó,
Fehér hó,
Cikkek
És csikkek,
Könnyek, a zafírok,
Eldobott papírok,
Szél, és fény,
Füstös kémény,
Szép terek,
Furcsa emberek...
Nézd! Mind siet...
S jött a zord hideg,
Ő is kísért engem,
Mikor az utcán végigmentem...

Térj be...

Életet lehel életembe az Élet,
Egy spirálra tekeredik fel a lélek,
S örvénye felfelé húz, nem a mélybe,
A Szív a Szeretet háza, gyere és térj be...

Kovácsolt kaput nyit a világra,
De nem acélból van a rácsa,
Bárki beléphet, aki ma árva,
Ez itt a Szeretet tűz-virága...

Tanulj, és tedd széppé, ami fájt,
Érezni fogod Te is: megbocsát,
Térj meg, térj be! Tedd, mit a Szív mond neked,
S belőled is megérinti a világot: a Szeretet.

Vagyok, de ki?

Hányszor jöttél már a földre idegen?
Elrejtőztél a testbe, lényed nem ismerem,
Csak sejtem, emlékszem valami másra,
Ami volt és lesz, és mindennek társa.

Keresem utamon és magamban,
Én vagyok! De nem az agyamban,
Nem a test vagyok, nem az ész, értelem,
Nem a szív és nem a félelem,
Nem az érzés, s nem kimondott szavam.
Vagyok, de ki? Keresem Igazi Önmagam.

Szabad leszek

Két halál szunnyad bennem, amíg én ébren vagyok,
Ha egyik felnyitja szemét, én majd meghalok.
Amelyik gyorsabban ébred az győz, a másik hoppon marad,
Végleg elveszik... Csak Én, csak Én leszek végre szabad.

Jövőd

Hullámszik a tenger, akár a szavak,
Néhány jó barát mindig akad,
Veled a Jó, csak meg kell találni,
Ne hidd azt, hogy nem szabad hibázni!
De okulni belőle, tanulni kell,
Ébredj szép emlékkal, szeretettel,
Álmodj magadnak fényes jövőt,
Otthont, családot, szeretve érkezőt!
Meglásd: megkapod, ha szíved is hisz,
Az Élet majd kirándulni visz,
És veled lesz minden, ami Szép,
Ami volt, és ami az lesz még...

Neked is...

Üde illatok fogságában
A csillagos eget nézem,
Ahová nem léphet lábam,
De lelkeimmel ölelem, érzem.

Néhány ilyen pillanat,
Ami eltölthet örömmel,
Felfrissíthet, vidíthat,
Nem nézheted közönnyel.

Nézd!

Kardvirágok lámpafényben,
Éji pillangó, mi feléd száll,
Csönd, magány, bolond az ember,
De ez a világ - neked is áll.

Fájdalom kosarába...

A fájdalom kosarába teszem
Most néhány-sok percem,
Önnön magam miatt,

Hibáztam, okulnom kell,
Élni, szívvel, szeretettel,
Istenem, tanítsd fiad!

Tudom, felelősséggel tartozom,
Tetteimen át fordul a sorsom,
S elfogadom, mit ad...

Csüggeteg

Csüggeteg
Ültetek
Magamba,
Szavamba
Szép reményt.

Havazom,
Alakom
Fagyot
Ragyog
Az élet jegén.

Elhagyott
Nem vagyok,
Tán nem voltam
Senkié soha...
Egyszer eljön... a Fény.

A titok

Titkaim nincsenek senki előtt,
Szívem mélyét ismeri a világ,
Nem titok a ma, sem a tegnapelőtt,
Titkaim bátran elmondom tehát.

Elmondom, s azontúl már nem titok,
Mit egyesek annak neveznek,
S te azt hiszed, csak tiéd a titok,
Miközben ismerik minden lépésedet.

De mit érne a titok, ha nem ismerné a világ,
Ha nem oszthatnád meg füttyögve repeső örömét,
Vagy olykor szormorkásan bús mivoltát,
Valaki mással, ki érti ennek lényegét.

S létezik-e egyáltalán titok?
S miért az, ha létezik?
Miért nem mondod el, ha tudod,
S egyáltalán, miért kérdezik?

Mondd, lehet-e titkom nekem,
S mondd, az idő miért halad,
Miért titkolózik az ember?
Ez örökké titok marad...

Cipellőim cipelnek

Nehéz úton járok,
Lépteim messzire hallanak,
S ezek a koppanások
Rólam is vallanak.

Néha meg-megállok,
De cipőim tovább visznek.
Nehéz úton járok.
Cipellőim! Bennem hisztek?

Hullócsillag

Gyertya ég... fény... jázmin illata füstölögve kavarg...
Puha égen hűvösen, de szeretve, sok csillag ragyog...
Fénypihék az égi paplanon... könnyezik az egyik...
Szeretet-teli fénycsíkot rajzol... úgy érzi szebb így...
S lehull... Hullócsillag... Kihunyva karomban tartom...
És szívemen is könny perog, nemcsak az arcon...

én vagy Én

Jöjjön el valaki és gyógyítson meg, mert nem tiszta a lelkem,
Önmagam elől önmagam többé már el nem rejtem,
A múltamat ismerem, a jelenem élem, a jövőmet sejtem,
A gyógyító is eljött, itt munkál már bennem...

Ébrednem kell, barátommá fogadnom, mesteremmé,
Úgy kell cselekednem, ahogyan azt ő *is* tenné,
Egy az élet, de nem egyedüli, a magány csak nekem fáj,
Kit álmokban ringatózva szédít el ez a vérvörös táj...

Csalóka emlékekhez és csalódásokhoz láncoltam magam,
Rabbá váltam, pedig szárnyat csatolt rám az ég,
Az elmúlás fájdalmas terhe alatt szomorúan alhattam,
Várva mindig a hajnalt és várva a megnyugvó éjt...

Mert nappalom volt éjjelem, a sötét a lét,
S mégis növekedek, mert magam megszagattam,
Letisztult a vér; ahhoz már túl nagy a tét,
Hogy lelke véremben fürödjön, elhagyottan...

Hozzá szólok hát, s átemelkedem a test börtönén,
Hogy való legyen a valóság, hogy ki vagyok én,
Kinézek a Fényre, ... benézek a Fényre,
Úgy tekintek rám, mint örök lényre...

Mint aki volt, lesz, aki tudja mit jelent a szeretet,
Aki tudja, hogyha akar, jót vagy rosszat nem tehet,
De cselekedhet úgy, hogy épüljön a világ,
S maga magának és nektek lesz a Lótusz-virág...

Csendben, láthatatlanul, érintések nélkül megérint,
Meglát, meglátod, megszólít, meghall, meghalt és él itt,
Itt a *mindenholban*, itt a *mindigben*, most és soha,
Mert mit csak *gondolt* nem az volt a sorsa...

Leszáll az est

Szirmait bezárja a virág,
Szürkül a lég,
Sötétbe borul a lenti világ,
De tündököl az ég.

Csillog, fényesen ragyog,
Feljöttek már a csillagok,
S mint aranyszárnyú angyalok
Járnak táncot. Én csak hallgatok.

Hallgatom, hogy csilingelnek,
Úgy, mint mikor csengő csöng,
Hallgatom a zenéjüket,
Megtört a néma csönd.

Az égboltra felbaktat a Hold,
Sarlójával integet,
Nélküle az ég üres volt,
S ő szikrájával hint eget.

Én már az est illatát érzem,
Azt hozza a gyöngye szellő,

Tekintetem a Göncölszekéren,
S közben hull a csillageső.

Lenn a földön az élet már
Csak árny, de fönn a Fiastyúk
Terelgeti csibéit, és utasra vár
A hosszú, fényes Tejút.

A Sarkcsillag már rég ragyog,
Ez a Vénusz-hozta est,
Melyben én csak egy porszem vagyok,
Akit a holdudvar sárgára fest.

Felém száll egy meleg fuvallat,
Szemembe szökik a csillagfény,
Meggérdez, és engem vallat:
"Mí vagy Te, milyen lény?"

Válaszolnék, de nem tudok,
Mert a fény nem várt választ,
Tovaszállt. "Ember vagyok"
Mondanám, de a fény más utat választ.

Az éj királynője, a Vénusz még
Rám kacsint, de szemem már bezárt...
Alszom... Álmodom már rég...
De tudom, hogy az est leszállt...

Csillag és Herceg

(mese gyermekeknek)

Hol volt, hol nem volt, de azért mégiscsak van egy lány, valahol a széles óceánon túl, ott, hol a szeretet lakozik.

Ezt a lányt úgy hívják, hogy Csillag.

Na, képzeljétek gyerekek a mesém most erről a lányról fog szólni.

Figyeljétek csak!

Nos ez a nevezetes leányzó, Csillag, nem mindig lakott ám itt köztünk a földön. Sokáig a Nap volt apukája és a Hold az anyukája, ő meg fenn játszadozott szikrákat szórva az égbolton.

Egy napon... Mondon egy napon, mikor épp esti táncocskáját lejtette meglátott ám valakit a földön.

- Micsoda ragyogó hercegecske! - csattant fel, és a szikráit csak úgy szórta szerte a világba, azok meg úgy beragyogták az eget, hogy a hercegecske mindjárt fel is nézett az égre:

- Óh, minő káprázat. Mi lehet ez?

De addigra füleihez elért az óvatlan Csillagocska felcsattanó hangja is, s máris így szólt hercegecskének:

- Óh, nem mi. Hanem ki!

És valahogyan, ki tudja miért, honnan, honnan nem, de a csengő szavak nem csak a fülét ütötték meg, a szikrák nem csak a szeméit égették, hanem a szívét is.

Igen ám, de a csillagocska útját tovafutva már nem látszott.

- Hát most mitévő legyen szívem?

S ha már így esett, hogy a hercegecske beleesett a szerelme, valahogy a szerencse is mellé szegődött:

- Mit lógatod az orrod hékás? - szólt valaki hozzá.

Körbenézett, de nem látott semmit.

- Itt vagyok fenn a fácskán, csak sötétkék színemmel beleolvadok az éjbe - s azzal megrázta magát, csak úgy hullt az aranypor. Egy madárka volt, egy kék madár.

A hercegecske persze hogy így már látta, hogyne látta volna, de jól tette, hogy picit lehunyta szemhéjait, oly vakító volt az a fény.

A madárka odaröppent a vállára:

- Tudom én mi bajod van neked, hallod-e?

S választ se várva folytatta:

- De segíték én neked! - ekkor, ha a hercegecske madár lett volna, biztosan ő is elrepül.

És lássatok csudát, el is repült. A kék madár meglegyintette ugyanis a fiút - mert hát csak az egy hercegecske -, s azzal szépen madárrá is változtatta.

- No én továbbállok, te meg csak szállj fel ide a helyemre, s várd a holnap estét, amikor táncába kezd a Csillagocska.

- Várok én, várok - azzal huss mindketten szárnyra kaptak.

A fiú, vagyis most már madár, álltó éjjel s álltó nappal le se hunyta szemeit. Aztán eljött az éj, s a távolban már látta a Csillagocskát, amint elkezdte szédítő, gyönyörű táncát a sötét égbolton, hogy szikrácskáival bearanyozza azt. Uccu neki, madarunk máris röppent felé. Maga is csodálkozott, hiszen a szélnél is sebesebb volt, és szárnyaiból ezüstpor hullott.

És össze is találkoztak.

Képzeltetitek a meglepetést!

Hogyhogy, hogyhogy nem - nem tudom miről beszélhetek, mert messze voltak, hogy halljam őket, de csodás táncukat láttam -, egymásba szerettek.

Mivel a nagy feltűnést nem szerették - s higgyétek el nekem, hogy az a tánc elég feltűnő volt, én láttam -, inkább úgy döntöttek a földön keresnek maguknak otthont.

S Csillagocska lány lett, a madár meg újra fiú.

Azóta csak annyi hírt hallottam felőlük, hogy boldogok, és tudom örökké fognak élni, egy soha véget nem érő mesében.

Egy szó

Egy sóhaj lép könnyedén elő lelkem örvényének centrumából,
A szív kalapál, üllője fény, egy szót kovácsol a szikrákból,
Kiutat lel, s tűzzel tudómba folyik dallammá válva,
Kotta, csengő hangok, friss levegő lesz függőlétrája,

Hogy ajkamról puhán kibuggyanjon, szétguruljon, mint gyöngyszemek,
És simogatva szívedre üljön madárként, hogy dalolja el: szeret,
Mert bennem él, színes képek, arany hidak, égő hangok, és súgja Neked,
Még így szóban köddé mosódva is, gyengébben, de gyöngéden: Szeretlek!

Virág-szavak

Piros tulipánok kelyhében rejlő
Mesét mondó, édes illatfelhő,
Az árulja el szívem minden titkát,
Mikor e virágok szirmaikat nyitják.

Beszélnék most a szeretetről,
Nyugalomról, békességről,
Az álmomról, aki csak Te vagy.
Aztán ez a pár virág elhervad,

De szívemben a láng ég tovább,
S az illatot őrzi még szobád,
Az emlék, s a szeretet velünk marad,
Élnek még a suttogó virág-szavak.

Lehetséges

Lehetséges... tetszik e szó,
lehetőséget ad, hulljak, mint hó
kabátodra, csillogó fehérben,
elférjek nálad, a tenyérben,
arcodon olvadjak, végig simítva,
hóember darabja legyek, szíved vidítva...

Búcsú

Virágok nyílnak egy selyem-zöld réten,
Minden úgy lesz, ahogyan régen,
Mégis új lesz, magasabb rendű,
Mert életedhez ez a Szellem hú.

Eljön Hozzád vitorlát bontva a gondolat tengerén,
Hozzá segít majd az őszinte, szép Remény.
Elengedlek, és kiáltásom már elhaló,
Mert mi köztetek él, az örökkévaló.

Hullámzó hangokból komponált dal,
És Fény köztetek a híd, mely sohasem csal,
Csak a sorsodban bízz, és Ő megtalál,
Örökké egyek vagytok, hisz Te is tudod: nincs halál.

S most egy gondolat kísér, mely Hozzá vezet,
Elengedem már kezéd, mert mindenem szeret,
S csak így lehetek egy az Akarattal,
S Te oldasz majd, s oldódsz, erről szól e dal.

Ember vagyok, az érzés azt mondaná: ez fáj,
De Szellemtől lesz hangos a száj,
Ezt a szenvedtető érzést, mint ruhát levetem,
Elengedlek, s boldog vagyok tudni: ez már Szerelem.
- S végigkísérlek Utadon, ahogyan Te is engem... -

Egy szál virág a síromon

Még nem gyűlölsz, de már nem szeretsz,
Én belehalok, és Te eltemetsz,
S csak egy szál virág a síromon,
Mely a lelkeimmel volt vérrokon,
Az mondja el, hogy csak Te voltál,
De mostantól semmi sincs már.

Még nem gyűlölsz, de már nem szeretsz,
Én belehalok, és Te eltemetsz,
És a síromon egy szál virág
Mondja, hogy sokat gondoltam rád.
Ha feltámadok és szívem újra rád talál,
Akkor tudni fogom, hogy nincs halál.

De erre nincs esély, mert nincs remény,
Az élet fáj, bejárt útja túl szerény.
S ha társam maradnál még,
Velem lenne a föld, az ég,
De csak a föld marad, mert nem szeretsz,
Én belehalok, és Te eltemetsz,

Hisz gondolatban már rég eltemettél,
Hozzám hideg, közömbös lettél,
Kialudt a tűz s hamuja az én szívemben fáj,
Nem lehet nélküled szép ez a táj,
Nem szeretsz, belehalok, eltemetnek,
De nem feledem, hogy mennyire szerettelek,

És szeretni foglak a síron túl,
A lélek ott is lángra gyúl,
Meséli majd neked a virág a síromon,
Harmatja lesz, mikor muszáj zokognom,
Mert te nem szeretsz. De a virág neked
Mindig üzeni fogja azt, hogy szeretlek...

A kis életunt

Már nem értett semmit,
Eltűnt régi életkedve,
A véget várta,
Virágait magának szedte.
Ő maga sietni akart,
De órája halkabban ketyegett,
Ment volna, végleg,
De visszatartotta az, hogy szeretett...

Nélküled élem már az életem...

Tudod, még sokszor gondolok majd rád,
De nekem még fáj ez az új világ,
S csak a fehér virágoknak súgom az éjben halkan,
S csak a rózsáknak mondom el most e dalban,
Hogy a szívem még talán szeret, hogy féltelek,
És csak tanulom – bukdácsoló diák – az életet.

Még nem engedtelek el, nem volt rá idő,
Tán' a szívemből még egy szál virág kinő,
Most, hogy a fénylő csillagok hívnak,
Szívembe a fények reményt írnak,
Mégis csak sírnak, velem, sírnak,
Könnyeim feledni nem bírnak...

Hát mondj egy imát érettem,
Ha már nélküled élem az életem,
Hisz a búcsú fáj, de nem engedtem, hogy lássa más,
Mikor a szél füttyült, nem vonat, mégis új állomás,
Új idő vár rám, egy régi-új helyen,
Ahol nélküled élem már az életem...

Kellene

Csak egy gitár kellene, csak egy jó szó a szívemnek,
Ahol már annyian, de annyian pihennek.
Önpusztító álmunk és vágyaink is pihenni térnek,
Helyébe új álmok, új vágyak erővel telten lépnek,
Magunkba nézve, csodát látva, ki is az Én,
És felkel a nap is a szívünk mélyén.

Keresem

Keresem azt, aki engem keres,
Kellene az, hogy mindig szeress,
Hogyha fázom, és rosszat álmodom éjjel,
Velem legyen az arcod tiszta égő Fénnyel,
S én is ragyogok majd a csillagok hátán - a hold túloldalán,
Ott talán már vár rám az a lány,
Akiről álmodtam, aki a sors nekem,
Akinek a sorsa lennék, igaz szeretetben,
Ahol magányom és az ő magánya egybeért
És e Kettő Egy lett, egy boldog Egyedüllét...

Drágám

Briliáns vagy, bensőmnnek bársonyos balzsam,
Csend és csoda, amikor csók csattan,
Dajkáló dal, derűs idő, Drágám,
A felhőtlen ég, a félhold, fénylő fáklyám.

Gyémánt, gyöngy, gyertyaláng,
Égő fénye édesíti éjszakánk,
És arcod mosolya... ajkad az altató...
Könnyű könnyed, szereteted: legtöbb, mi kapható.

Indiánok tánca

Most a nyugalom, mennyei zenével, az érkezik,
Test vágya még nem, de lelkem egy nehéz nap után étkezik,
S tápláléka szerelmed, miben átmelegszen este,
Szegény szemecskénk tán egész nap az órát leste,
Hogy mikor érkezik meg a Másik, s az óra, ím eljövend,
Hogy hiányoztunk, ne búslakodj, hogy vagyunk, örvendj!
S így ülünk ketten a tűz köré, lobogó lángjához,
Csatlakozunk mi is kicsit az indiánok táncához,
Hisz a természetről s az életről oly szépen dalolnak,
Mint ahogyan a szerelem szavai e táncban szólnak.
Kedvesem, gyere, nézz a tűzbe, s forogjunk a táncban,
Most nyugodtan megfürödhethünk a parázsban,
Hisz magunk is tűzként égünk, így bőrünk nem égeti...
Farkas üvölt, bagoly huhog, táncunkat ő is nézheti,
Elmerenghet rajtunk a táj, a felkelő Hold, a fekete este,
S látja majd, ahogyan összeolvad két ember lelke... és teste.

Veled égis érek

Írok Neked egy könyvet,
Adok egy szívbeli könnyet,
Adok egy lélek-mosolyt,
És a tűz tüzet is olt.
Az égből jöttél, és alig hiszlek el,
De megérintve egy táncra viszlek el,

Keringőre, édes dallamokra,
Virágot festek ablakodra,
Besütök rajta, mint a Nap,
Bár az égen az, Te vagy.
Hívlak, hallani fogod a hangom,
Melyben úgylis bevallom:
Tudod, hívom a számod,
Ajkamon a szád ott,
Szeretlek, s belecsókolom
Szívem a telefonon
A szívedbe, a szádra.
Nem gondolok a vágyra,
Nem, nem, mert nem kell,
Csak érzem ezerrel,
Millió csókodat,
Küldtél már oly sokat,
S mégis várok egyre,
Hogy az ajkam fesse szebbre,
Egy csók, mire várok,
Óh ha tudnák, mire vágyok.
Égek, hé gyere még,
A szívem is elég,
A testem is remeg,
Akarom Veled
Azt a csókot,
Egy forrót,
Egy végtelen hosszút,
Nem kíván bosszút,
De visszaadhatod,
S add is, ha akarod.
Akarom
A karom
Ringasson el.
Szavamon,
Nyakadon,
Csak csók a jel.
Én csak élek,
Én csak égek,
Vágylak Téged,
Nem kell kérned.
A Nap, a Hold,
Egyszer volt,
De csak fényed van,
Az ébren van
Éjszakámban,
Szép hazámban,
Fenn az égben. Égek,
S veled az égi érek.

Liget

Távol vagy, mégis oly közel,
Jöttél nyárral meg ősszel,
Ahogy egy esőcsepp hulltál reám,
És szívével átkarolt egy leány.

Édes kis liget, benne sok apró állat,
Ők is mosolyognak szerelmem szavának,
A gerlék, a nyuszik, ugró kövek: békák,
Ülök a padon, és vágyakozom, én, Rád.

Forróbb szívem, mint a francia forradalom,
Vére vörösebb, és hangosabb a dalom,
Fejem tán én is elvesztém, de szívem nem,
Hiszen Te lüktetsz itt a szívemben.

Rajzlap lett az élet, rajta édes vonallal két figura,
Gyermeki rajz, de felismerem, hogy ki volna:
Az egyik Te, a másik én. És összeköt Veled
Ezernyi vonás... vonzás a rajzon... Szeretlek.

Csak egy vallomás

Szívem látja önt és kedves csodáját,
Fénye világítja szívem homályát,
Sugára egész a lelkemig hatol,
S az madárként hosszú évekig dalol.

Szeretet-forrásból csobogó harmat-patak,
Zöld-oázisba bűvó szerelem-szavak,
Mosolyát-lüktető vallomás repül,
Szeretlek, Te! Végeérhetetlenül.

Festmény

Tükröt tart nekem az élet,
Amikor a szemedbe nézek,
És szívembe lobog a kép,
Érzem, hogy ez milyen szép,
Élmény, égető érzés, lelket emelő,
Amikor van két szív, szerető,
S csak keresik a szavakat,
A szó tán igen, de szeretet nem apad,
Mert az érzéshez festmény illene,
Nem szó a Szerelem színtere.
A szívben lakozik, lélekben,
És hogy ebben az életben
Megtaláltalak, a legszebb érzésem.
Van nekem egy kis térképem,
A lelkemben őrzöm, s odarajzoltalak...
Ez a sziget a térképen a legkedvesebb alak...
És elpihenek e szigeten, veled,
Ahol érzed te is: a szívem szeret...

Aki még nem látott csodát, az ránk nézzen,
Aki fázik, hát ahogyan mi, úgy égjen,
Aki bánatos, érezzen úgy, ahogy érzel, ahogy érzem,
S aki még nem látott élő festményt, lásson e képben,
Mit egymásnak festettünk szerelmes szívünkkel,
Egy kép, mit mindig, mindenhova, magunkkal viszünk el...

Forró vágy

Eszembe jut:
hogy nincs, mi eszembe juthatna, mert csak a szívembe hatol bele,
Az agyam csak a szavaimat görgeti ide, a barna szoba tele,
És nem csak szavakkal, valami forró levegő tölti most meg,
Gyere Te Édes, a lelkeddel kell, hogy a lelkem mosd meg,
A testeddel áztasd el a testem, akarom, hogy eső legyél,
Ne félj, megengedem én, csak gyere, bármit is tegyél,
Mert itt van végre az a lány, aki testem magához kulcsolja,
És ím, mit is vettem észre, szép ívű a kulcs-csontja,
Megsimítom, hát megcsókolom, aztán rád bízom magam,
Az lesz, amit a te szíved vagy a tested akar,
Ha csak egy érintést, akkor azt adok s becéző szavam,
De ha már úgy érzem a szó kevés, már eleget szaval,

Akkor engedek ajkamnak, s megkeresem a tiéd, mi édes,
Hmmm... érzem, hogy most ajkam nem kenyérre éhes,
Mézet akar tőled csenni, akár egy mackó, kicsi medve,
Leginkább a szemedbe nézve ölelni, csókolni lenne kedve.
Egy forrásban elmerülni, s felforni végtelen,
És most ezt kiáltja, mert vágyat titkolni képtelen,
GYERE, legyél velem, amit csak kívánsz, megkapod,
Legyen az bármi, most csak a tiéd vagyok.
Nincs semmi, csak Te vagy, veled lebegek, örülök, hogy élhetek,
S nem is lehet több az, mit én most kérhetek,
Hogy gyere, legyél velem, látod külön hűvös az éj,
Legyél könnyű most, és akkor elhoz ide a szél.
Ez lesz most a kezdet, a vég, tudom örökké tart,
Gyere, ne félj tőlem, figyelek, a karom majd tart,
Suttogj csak nekem, s iszom a hangod,
Gyertyák fényében látom most az arcod,
Csak szemed tündököl, az ragyog, nem a gyertyaláng,
Gyere hát, ne félj, hívogat, ez az éj úgy várt már ránk.
Talán ez egy másik part az élet folyóján,
De szívesen elvegyülök veled puha pázsitján,
És csak hajad táncol a széllel, szemeidbe nézek,
Ott veszem észre tükrében, mennyire égek.
Óh egy csóktengert látok, boldogan vetem magam a mélybe,
Belezuhanok én, minden vággyal ebbe az éjbe,
S valami zenélni kezd itt benn, édes ízeid azok,
És az élmény ringatja lelkem is, amíg zuhanok,
Az óceán mélyére, csókod tengerébe, s nem érdekel,
Nem, óh, nem érdekel, ha a felszínre többet nem érek el.

Aludj csak

Aludj csak kicsim, álmodj, ébredni nem kell még,
Álmodj, tudod az élet néha fáj, de az álom szép.
Kérlek ne félj, hiszen itt vagyok veled,
Hajtsd a párnádra nyugodtan fejed,
És aludj, álmodj szépeket,
Ugye hallod már az éneket,
Hogy: aludj kicsim, álmodj, ébredni nem kell még,
Álmodj, tudod az élet néha fáj, de az álom szép.

Azért...

Azért jöttem a földre, mert Téged kerestelek,
A teljességet, az örömet, Téged, az Életemet.
Azért van a szívem, hogy Téged szeressen,
Azért van a szemem, hogy Rád tekinthessen,
Azért van a fülem, hogy meghalljam Szavad,
Azért van a szám, hogy megszólítsalak!
És azért van a kezem, hogy átöleljelek,
Azért vannak érzelmeim, hogy Veled érezzek!

Azért érzem az illatokat, hogy a Tiéd érzem,
Azért nyitom ki szemem, hogy fényedben éghessen,
Azért van az ajkam, hogy Ajkadra csókot adjon,
Azért van a lábam, hogy Hozzád hazaszaladjon.
Azért van az éjjel, hogy Melletted pihenjek,
Azért van a nappal, hogy lássalak Téged.
Tudom és érzem, hogy nem hiába kerestelek,
Azért jöttem a földre, hogy Téged szeresselek!

Dadogó csönd

Sebesek e gondolatok,
Zúzmarás vágy-pillanatok,
Elpihennek gyöngédséggel
Lelkemben, még ezen éjjel.
Ízébe test, beleremeg,
Dadogó csönd, barna-meleg.

Tartalomjegyzék:

<i>Vagyok</i>	2
<i>Vissza a forráshoz</i>	2
<i>Pierre</i>	2
<i>A ma még az enyém</i>	3
<i>Tükör</i>	3
<i>Hogy lásd...</i>	3
<i>Kicsi az ember</i>	4
<i>Magány</i>	4
<i>Bagoly</i>	5
<i>Egyben szeretni hármat</i>	5
<i>A magányos sas</i>	6
<i>Cinege</i>	6
<i>C'est la vie, c'est moi</i>	7
<i>Emlékezünk egymásra</i>	7
<i>Egy falusi est emléke</i>	8
<i>Álomba indulok</i>	8
<i>Utazom... s új élet terem</i>	9
<i>Jézus a bárányok között</i>	9
<i>Mikor az utcán</i>	10
<i>Térj be...</i>	10
<i>Vagyok, de ki?</i>	11
<i>Szabad leszek</i>	11
<i>Jövőd</i>	11
<i>Neked is...</i>	12
<i>Fájdalom kosarába...</i>	12
<i>Csüggeteg</i>	13
<i>A titok</i>	13
<i>Cipellőim cipelnek</i>	14
<i>Hullócsillag</i>	14
<i>én vagy Én</i>	14
<i>Leszáll az est</i>	15
<i>Csillag és Herceg</i>	17

<i>Egy szó</i>	<i>19</i>
<i>Virág-szavak</i>	<i>19</i>
<i>Lehetséges</i>	<i>20</i>
<i>Búcsú</i>	<i>20</i>
<i>Egy szál virág a síromon</i>	<i>21</i>
<i>A kis életunt</i>	<i>21</i>
<i>Nélküled élel már az életem...</i>	<i>22</i>
<i>Kellene</i>	<i>22</i>
<i>Keresem</i>	<i>22</i>
<i>Drágám</i>	<i>23</i>
<i>Indiánok tánca</i>	<i>23</i>
<i>Veled égig érek</i>	<i>23</i>
<i>Liget</i>	<i>25</i>
<i>Csak egy vallomás</i>	<i>25</i>
<i>Festmény</i>	<i>26</i>
<i>Forró vágy</i>	<i>26</i>
<i>Aludj csak</i>	<i>27</i>
<i>Azért...</i>	<i>28</i>
<i>Dadogó csönd</i>	<i>28</i>

© Bagi László Hezekiah 2007.

A gyűjtemény válogatás a szerző műveiből és fotóiból. A szerző a szerzői jogokat fenntartja! E kiadvány csak változatlan formában terjeszthető! A képi anyagot, az alkotásokat és a könyv szerkezetét csak a szerző módosíthatja, s ennek megtörténtét az új kiadványban feltünteti. A könyvből kiemelt idézetek illetve fotók felhasználása a forrás megjelölésével történhet (szerző neve és cím: Bagi László Hezekiah: Régi és új, Jászapáti, 2007).

A szerzőt illetik a szerzői jog kapcsán fellépő vagyoni jogok. Jelen kiadványt az alkotó saját honlapján (www.hezekiah.hu) ingyenesen elérhetővé tette. A letöltött e-book további terjesztése csak változtatás és ellenszolgáltatás nélkül történhet.